

F. t. 1. om ligbrænding.

3. Når den afdødes med ham til hans død samlevende ægtefælle, hans børn over 18 år, forældre, søskende over 18 år, børnebørn over 18 år eller bedsteforældre i den nævnte orden træffer bestemmelse om, at ligbrænding skal finde sted. Sådant bestemmelse kan dog ikke træffes, hvis den afdøde efter sit 15. år har tilkendegivet, at hans lig ikke skal brændes, eller det vides, at ligbrænding var i strid med afdødes religiøse overbevisning. Den, der træffer bestemmelse om ligbrænding, skal afgive erklæring på tro og love om, at der intet er ham bekendt om, at de nævnte forhold foreligger.

Såfremt retten til at træffe bestemmelse om ligbrænding i henhold til foranstående tilkommer flere personer i forening, kan ligbrænding dog kun finde sted, når ingen af disse fremsætter indsigelse herimod.

4. Når den afdøde ikke var fast bosat her i landet, og bestemmelse om ligbrænding er truffet på en efter hans hjemlands lovgivning gyldig måde, selv om betingelserne i punkterne 1—3 ikke er opfyldt.

5. Når politimesteren (i København politidirektøren) træffer bestemmelse om, at lig af dødfundne ukendte personer skal brændes.

6. Når en kirkegårdsbestyrelse træffer bestemmelse om brænding af lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb, jfr. herved § 24 i lovebekendtgørelse nr. 455 af 23. september 1947 om vedligeholdelse af kirker og kirkegårde, uden at der af de efterlevende er erhvervet noget andet gravsted, hvortil overførsel skal finde sted.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 1 og 2, omhandlede tilfælde er den, der drager omsorg for afdødes bisættelse, pligtig at påse, at ligbrænding finder sted.

§ 3.

Stk. 1. Ligbrænding må ikke iværksættes, forinden politiet på det sted, hvor dødsfaldet er sket, har afgivet skriftlig attest om, at der fra dets side ikke er noget til hinder for ligbrændingen.

Stk. 2. Forinden politiet afgiver sådan attest, skal det påse:

- a. at de i § 2 fastsatte betingelser for foretagelse af ligbrænding er opfyldt.
- b. at der foreligger dødsattest, udstedt af den læge, som har behandlet den afdøde under hans sidste sygdom, hvilken attest må indeholde erklæring fra lægen om, at der efter hans skøn ikke er nogen grund til mistanke om, at døden er forårsaget ved en forbrydelse. Er den afdøde under sin sidste sygdom ikke blevet behandlet af en læge, skal dødsattesten med den nævnte erklæring være udstedt af kredslægen på det sted, hvor dødsfaldet er sket (i København stadslægen). Politiet kan derhos, når det finder anledning dertil, altid kræve, at den nævnte erklæring skal være afgivet af embedslægen.
- c. at dødsfaldet er anmeldt for skifteretten og til ministerialbogen (i de sønderjydske landsdele til personregisteret).

§ 4.

Stk. 1. Når ligbrænding har fundet sted, skal asken enten begraves på en kirkegård eller andet af justitsministeren godkendt sted eller hensættes i særligt dertil indrettede, af justitsministeren godkendte rum.

Stk. 2. Justitsministeren eller ifølge dennes bemyndigelse vedkommende politimester (i København politidirektøren) kan dog tillade, at der forholdes med asken på anden sæmmelig måde end i stk. 1 foreskrevet, for så vidt der foreligger et bestemt udtalt ønske herom fra den afdøde.